

Arrest

nr. 196 114 van 5 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. ILUNGA TSHIBANGU
Jubelfeestlaan 71
1080 SINT-JANS-MOLENBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met referentienummer 71866.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. ILUNGA TSHIBANGU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 16 januari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, *in casu* in functie haar Belgische echtgenoot.

Op 13 juli 2017, met kennisgeving op 17 juli 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissingen, die de bestreden beslissingen vormen:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2017 werd ingediend door:

*Naam: U.
Voorna(a)m(en): F.
Nationaliteit: Rwanda (Rep.)
Geboortedatum: 30.07.1987
Geboorteplaats: Ngoma-Huye
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

7° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt"

Er wordt een arbeidscontract voorgelegd van het OCMW van Elsene dd. 2.11.2016 met bijhorende loonfiches voor de maanden november 2016 - januari 2017.

Uit het voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces.

Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op dé sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van dé bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 Wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Verzoekers tonen niet aan dat er hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"4. BETREFFENDE DE MIDDELEN AANGEHAALD TER STAVING VAN HET BEROEP TOT NIETIGVERKLARING

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Schending van de artikelen 40bis, §2, alinea 1e, 2°, 40 ter, §2, al. 2, 1° en 62, alinea 1e van de wet van 15 december 1980 hoger vermeld;
- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;
- Schending van het principe van een goede administratie, in het bijzonder deze van voorzichtigheid volgens dewelke de administratie moet uitspraak doen op basis van alle elementen van de rechtszaak;

Wat het eerste middel betreft _

Overwegend dat de motivering van hoger vermelde omstreden akte volledig weergegeven, tegenpartij in het bijzonder artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 hoger vermeld schendt die beschikt dat « de vereiste motivering bestaat in de aanduiding, in de akte, van de overwegingen naar recht en feiten die als basis voor de beslissing dienen. Zij moet adequaat zijn »;

Dat betreffende dergelijke motivering, in een gelijkaardig geval, de Raad van State reeds een omstreden beslissing opgeschorst heeft beschouwend dat « de motivering van de omstreden beslissing abstract en stereotype is, dat zij niet aanhaalt dat enige aandacht geschonken werd aan de concrete omstandigheden van de rechtszaak (E.C., arrêt n° 105.432 du 9.04.2002 A. 118.928/4930 et 118.928/4933, p. 3);

Overwegend dat tegenpartij het verblijf aan verzoekster weigert en haar tezelfdertijd beveelt het grondgebied te verlaten van mening zijnde, enerzijds, dat de hergroepeerder (referentiepersoon) (haar echtgenoot) , zijnerzijds, het bestaan van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen moet aantonen in de zin van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980, en anderzijds, dat hij aangeworven werd in het kader van artikel 60 van de organische wet van de openbare sociale centra van 08/07/1976. Het beroep dat hem verleend werd heeft tot objectief hem toe te laten een periode van tewerkstelling te

rechtvaardigen om het volledig voordeel van bepaalde sociale toelagen te bekomen of teneinde zijn werkervaring te waarderen. De duur voor de tewerkstelling zo beoogd mag niet langer zijn dan de duur noodzakelijk voor het tewerkstellen van deze persoon teneinde het volledig voordeel van de sociale toelagen te bekomen. Bijgevolg, is dergelijke activiteit geen generator van stabiele bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 40ter van de Wet van 15/12/1950 om in zijn eigen noodwendigheden te voorzien en geen last te worden voor de overheid;

Dat verzoekster eerst de omstreden beslissing stigmatiseert, omdat zij het bevel gekregen heeft het grondgebied te verlaten zonder bijzondere motivatie ervoor;

Dat in een gelijkaardig geval nochtans uw Jurisdictie hierover reeds gemeend heeft: Hoewel de Raad, in het verleden, gemeend heeft dat "In de mate dat een beslissing [van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten] omstreden in het kader van dit beroep naar recht één en ondeelbaar is (E.C., 28 juni 2010, n° 205.924), het bevel het grondgebied te verlaten mag er juridisch niet van gescheiden worden" (RVV, 13 mars 2012, n° 77137), moet men echter vaststellen dat de termen van artikel 51, § 2, alinea 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn afgevaardigde een recht op verblijf niet erkent, deze beslissing aan betrokkene betekend wordt door afgifte van een « eensluidend document volgens het model in de bijlage 20 », dat « desgevallend », een bevel het grondgebied te verlaten bevat, dat enkel toelaat te besluiten dat beide beslissingen in één en zelfde akte mogen betekend worden. Er mag echter niet uit afgeleid worden dat deze betekening in één en zelfde akte dat het geen twee verschillende beslissingen betreft (in dezelfde zin : EC 5 mars 2013, n° 222.740; EC 10 octobre 2013, n° 225.056; EC 12 novembre 2013, n° 225.455). (...) De Raad observeert dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 beschikt dat de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn. Hij herinnert er aan dat in dit opzicht de verplichting van uitdrukkelijke motivering tot dewélke de administratieve overheid leerplicht is de bestemming van de beslissing moet toelaten de redenen te kennen waarop deze zich baseert, zonder dat de overheid echter zou gehouden zijn haar motieven uitdrukkelijk te formuleren. Het is bijgevolg voldoende dat de beslissing duidelijk en niet dubbelzinnig de redenering van haar auteur aan het licht brengt teneinde de bestemming van de beslissing toe te laten de rechtvaardigingen van deze te begrijpen, en, desgevallend, om te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, aan de bevoegde jurisdictie toe te laten de controle over deze zaak uit te oefenen (Zie RVV, arrêt n°172119 du 19/07/2016, p. 4)

Dat vervolgens, daar het om het inkomen van de hergroepeerder referentiepersoon betreft, die de echtgenoot van verzoekster is, terwijl deze laatste de loonfiches voorgelegd heeft die aantonen dat hij maandelijks ongeveer een bedrag van ongeveer 1617,72€ verdient, argument volgens hetwelk het gaat om « Het beroep dat hem verschaft werd heeft tot doel hem toe te laten een arbeidsperiode te rechtvaardigen teneinde het volledig voordeel van bepaalde sociale toelagen te bekomen of teneinde zijn beroepservaring te kunnen waarderen » is niet overtuigend;

Dat inderdaad de essentiële vraag is te weten of op het ogenblik van het introduceren van de vordering, groepeerder referentiepersoon beschikt over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt;

Dat dit hier het geval is, en des te meer dat hergroepeerder (referentiepersoon) een maandelijks bedrag van ongeveer 1617,72€ verdient;

Dat het feit er nota van te nemen dat « de duur van de tewerkstelling zo beoogd niet langer mag zijn dan de duur noodzakelijk voor de tewerkgestelde persoon om het volledig voordeel van de sociale toelagen te bekomen » slechts een futuristische projectie is zonder invloed op het feit dat een arbeidsovereenkomst van bepaalde of onbepaalde duur onmiddellijk mag getekend worden op het einde van voornoemde overeenkomst volgens artikel 60 van de organische wet van de openbare sociale centra van 08 Juli 1976;

Dat tenslotte, aangezien het stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van hergroepeerder referentiepersoon betreft, uw Raad, in een gelijkaardige zaak, reeds een beslissing van tegenpartij nietig verklaard heeft, van oordeel zijnde dat zij verwerende partij niet kan volgen in deze uiteenzettingen en vaststelt dat uit het administratief dossier niet voortvloeit dat verwerende partij verzoekster zou geïnterpelleerd hebben opdat deze haar de elementen noodzakelijk voor het onderzoek beoogd in artikel 42, § 1er, alinea 2, van de wet van 15 December 1980 mededeelt, terwijl de omvang van de noodwendigheden zeer variabel kan zijn volgens de personen, zoals het Europees Gerechtshof er aan herinnert in het arrest Chakroun (CJUE, 4 mars 2010, Chakroun, C-578108, § 48).

De Raad merkt echter op dat indien geen enkele wettelijke beschikking aan verwerende partij oplegt ,aan verzoeker inlichtingen te vragen, voorziet echter artikel 42, § 1», alinea 2, van de wet van 15 December 1980 dat :

« De minister of zijn afgevaardigde mag, [om zijn uitoefening van bepaling van de noodzakelijke middelen] door de vreemdeling of door elke Belgische overheid alle noodzakelijk documenten en inlichtingen laten mededelen voor de bepaling van dit bedrag ».

Er vloeit uit voort dat verwerende partij zich niet kon tevreden stellen vast te stellen dat verzoekster geen enkele inlichting omtrent haar noodwendigheden gegeven had maar dit onderzoek moest verwezenlijken en, in de veronderstelling dat zij van oordeel was niet over voldoende elementen te beschikken betreffende de situatie van het gezin om dit te kunnen doen, kwam het haar toe verzoekster uit te nodigen haar de relevante documenten mede te delen.

Bovendien stelt de Raad vast dat het administratief dossier een document bevat waarvan verwerende partij gebruik had kunnen maken om het onderzoek te verwezenlijken beoogd in artikel 42, § 1er, alinea 2, van de wet van 15 December 1980, te weten, de huurovereenkomst.

De Raad is bijgevolg van mening dat verwerende partij de draagwijdte van artikel 42, §1er, alinea 2, van de wet van 15 December 1980 miskend heeft (RVV, arrêt n° 170.559 du 27/07/2016, p. 4)»

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen betreffende het eerste middel:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;
- Artikelen 40bis, §2, 2°, 40 ter, §2, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 8 EVRM;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij voert aan dat haar partner geenszins ten laste valt van de openbare overheden en dat de inkomsten uit zijn tewerkstelling toereikend zijn en gelden als stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat haar echtgenoot zou tewerkgesteld zijn in het kader van artikel 60 OCMW-wet zou niet relevant zijn. Terwijl de bestreden beslissing eveneens een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden, nu verzoekende partij wenst samen te leven met dhr. T. M. G. en zij recht zouden hebben op een familie en gezinsleven. Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij betekende.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht motiveerde dat de inkomsten uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet luidt als volgt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een (...) betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]

Verweerder merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces.

Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet wordt immers gesubsidieerd met openbare middelen terwijl er evenmin werkgeversbijdragen verschuldigd zijn voor deze soort tewerkstelling.

Een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is derhalve bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Inkomsten verkregen uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten, gelet op artikel 10, §5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

Zie in die zin:

“Wat de aard van de inkomsten betreft, wijst verweerder er aldus op dat een inkomen betreft uit tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van de partner van verzoekende partij uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden.” (R.v.V. nr. 98 785 van 14 maart 2013)

En ook:

“De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die gelimiteerd is in de tijd. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is

bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). De Raad merkt in dit verband op dat in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met "hun aard en regelmatigheid". Op grond van deze bepaling is het de gemachtigde aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu de correcte vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. Waar verzoekers echtgenote in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, wat een vorm van sociale steun is die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat zij "bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980". (R.v.V. nr. 159 515 van 5 januari 2016)

In de gegeven omstandigheden is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat uit een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet blijkt dat de vervoegde vreemdeling beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Verder dient benadrukt dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift ook beperkt tot theoretische beschouwingen, zonder daarbij te betwisten dat de referentiepersoon uitsluitend een inkomen ontvangt op grond van art. 60 OCMW-wet.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd, daar waar zij voorhoudt dat haar partner niet ten laste valt van de openbare overheden, de inkomsten uit de tewerkstelling toereikend zijn en gelden als stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen en het niet relevant is dat haar partner tewerkgesteld is in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet."

2.3. Uit de gehele lezing van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen onder meer bekritiseert omdat de eerste bestreden beslissing de inkomsten van de referentiepersoon, die voortvloeien uit artikel 60 van de OCMW-wet, niet in aanmerking worden genomen als zijnde stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vereist door artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij bekritiseert niet alleen de wettelijke bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar stelt dat de verwerende partij artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet correct heeft toegepast door inkomsten, verkregen op deze wijze, uit te sluiten als in aanmerking te nemen inkomsten. Uit de nota met opmerkingen en de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij meent dat inkomsten, verkregen uit een arbeidsovereenkomst in toepassing van artikel 60 OCMW-wet, uitgesloten worden als zijnde in aanmerking te nemen inkomsten door toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissingen en de opmerkingen in de nota met opmerkingen blijkt dat de enige vaststelling tot afwijzing van de aanvraag gesteund is op de wijze waarop de referentiepersoon diens inkomen vergaart, zijnde de tewerkstelling voor het OCMW op basis van artikel 60 van de OCMW-wet en de afwijzing zich niet steunt op een vaststelling dat de inkomsten van de referentiepersoon lager zouden zijn dan 120% van het leefloon.

Voormeld artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 2.
(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het

beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

De eerste bestreden beslissing stelt:

“Er wordt een arbeidscontract voorgelegd van het OCMW van Elsene dd. 2.11.2016 met bijhorende loonfiches voor de maanden november 2016 - januari 2017.

Uit het voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976.

Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces.

Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op dé sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.(...)”

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris concludeert dat overeenkomstig het voornoemd wetsartikel (met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet) een inkomen dat via het sociale bijstandsstelsel wordt verworven niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Dit is het enige motief voor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Er dient echter op gewezen te worden dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn en dat middelen niet mogen verkregen worden via onder meer financiële maatschappelijke dienstverlening. Uit de wettelijke bepaling blijkt niet dat de financiële maatschappelijke dienstverlening gelijk te stellen is met maatschappelijke dienstverlening en het gebruik van het woord “*financiële*” lijkt erop te wijzen dat een loutere financiële uitkering, zoals bijvoorbeeld het leefloon, bedoeld wordt.

Vooraleer er sprake is van een tewerkstelling, moet er sprake zijn van een overeenkomst waarbij een werknemer zich verbindt tegen loon, onder gezag van een werkgever, arbeid te verrichten (cf. de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978, hierna: de arbeidsovereenkomstenwet). De juridische aard van de verhouding tussen de werknemer en de werkgever is niet van belang, in die zin dat het zowel kan gaan om private als om publieke tewerkstelling.

De Raad dient er op te wijzen dat de doelstelling van een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces, of in het stelsel van de sociale zekerheid. In de eerste hypothese zal de verzoekende partij dus elders werk vinden en aldus niet ten laste komen van de sociale bijstand, in de tweede hypothese zal er een voldoende periode van tewerkstelling aanwezig zijn om het recht te openen op een werkloosheidsuitkering zodat weerom geen

beroep moet worden gedaan op sociale bijstand. Artikel 40ter, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet stelde overigens op het ogenblik van de bestreden beslissingen duidelijk dat werkloosheidsuitkeringen in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen op voorwaarde dat de betrokkene actief naar werk zoekt. In ieder geval doet de betrokkene tijdens een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet geen beroep op de sociale bijstand en is het uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is (H. VERSCHUEREN, *“Het verblijfsrecht en de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, belicht vanuit het Unierecht”*, T. *Vreemd.* 2015, 167). Gelet op deze doelstelling kan de verwerende partij zich er niet toe beperken af te wijzen door louter te verwijzen naar het “tijdelijk” karakter van de tewerkstelling als grond tot enig besluit van het ontbreken van een stabiel of een regelmatig karakter van de inkomsten.

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid, van de OCMW-wet luidt immers als volgt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.”

Uit deze bepaling kan afgeleid worden dat er andere vormen van dienstverlening wettelijk bestaan dan de loutere “financiële” dienstverlening.

Zoals de verzoekende partij tevens aangeeft, kan uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet worden afgeleid dat de inkomsten die de verzoekende partij ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissingen, niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er wordt nog op gewezen dat uitgesloten worden inkomsten uit “financiële maatschappelijke dienstverlening” wat niet hetzelfde is als inkomsten uit maatschappelijke dienstverlening. *In casu* zijn de inkomsten verkregen uit arbeid niet enkel een financiële dienstverlening en verschillen deze van uitkeringen, zoals een leefloon.

In casu blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij zich in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW van “Ixelles”, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst.

Waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en de verwerende partij in haar nota stelt dat de referentiepersoon ‘sociaal tewerkgesteld’ is en het leefloon verder wordt uitbetaald bij wijze van loon en lijkt aan te geven dat dit ook een vorm van maatschappelijke dienstverlening is maar dan onder andere voorwaarden, wijst de Raad er op dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening, nu dit laatste gaat om een financiële aanvulling van sociale zekerheidsprestaties of een financiële aanvulling van het bestaansminimum (W. VAN EECKHOUTTE, *Socialezekerheidsrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1998, 329.), wat niet het geval is. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gaat met zijn stelling voorbij aan het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum, terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk sprake is van een loon, voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten, zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon.

Gelet op het bovenstaande voert de verzoekende partij dan ook terecht aan dat een tewerkstelling via artikel 60 van de OCMW-wet niet zomaar kan uitgesloten worden als zijnde niet in aanmerking te nemen inkomsten waarvan sprake in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en het onjuist is om per definitie en automatisch de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen enkel omdat haar Belgische partner werkt in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Zodoende maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aan het bovenstaande wordt geen afbreuk gedaan door de opmerkingen van de verwerende partij nu dergelijke tewerkstelling niet zomaar kan gelijkgesteld worden met sociale bijstand. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en de verwerende partij gaan met hun stelling voorbij aan het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum, terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk sprake is van een loon voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten, zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet, en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon. Zoals hoger uiteengezet kan een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening. De verwijzing naar andersluidende rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu deze achterhaald is en bovendien arresten van de Raad geen precedentswaarde kennen.

2.4. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN